

РЕШЕНИЕ

№ 282

гр. С., 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно
гражданско дело № 20232200500407 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба депозирана от юриск. А. пълномощник на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „ Д-Р Петър Дертлиев“, № 25, офис сграда „Лабиринт“, ет.2, оф.4 против решение № 633/28.07.2023г. по гр.д. № 1089/2023г. на С.ския районен съд, в частта с която са били отхвърлени предявените от въззивника против Н. Д. Н., ЕГН ***** от гр. С., ул. „А.З.“ № 83 искове с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал.1 от ГПК, вр. чл. 10, ал.1, чл.11, ал.1 и чл.12 от ЗПК, вр. с чл. 86 от ЗЗД за заплащане на

- главница (частично претендирана по неплатени месечни погасителни вноски за периода от 20.06.2020 г. до 20.12.2022 г. по Договор за потребителски кредит № EMLN-16790103 от дата 12.02.2019 г.) за сумата от 1899.15лв., над присъдените (6274.61лв.) до претендираните

(8173.76лв.);

- договорна лихва в размер на 7283.79 лева за периода от 20.06.2020 г. до 20.12.2022 г. ;
- обезщетение за забава (считано от 21.06.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда – 23.12.2022 г.), за сумата от 416.48лв., над присъдените (1606.53лв.) до претендираните (2023.01лв.).

Неправилно съдът бил приел, че договорът за кредит е недействителен на основание чл. 22 от ЗПК, тъй като не са били спазени изискванията на чл.10, ал.1 и чл. 11, ал.1, т. 11 – т.12 от ЗПК. В случая били изпълнени всички законови изисквания. Основните документи по кредита били изготвени в изискуемия се по размер шрифт, с просто и ясно съдържание и потребителят можел лесно да се ориентира за параметрите на договора. Страната счита, че не е необходимо във всички случаи да се предостави на заемополучателя погасителен план. Според практиката на СЕС било необходимо кредитополучателят лесно да може да прецени, кога са датите му на падеж, дори те да не са изрично посочени.

Моли се в обжалваната част решението да бъде отменено и ответникът да бъде осъден да заплати исковата претенция изцяло. Претендира се юрисконсултско възнаграждение в размер на 150.00лв., както и държавна такса. Страната не е направила доказателствени искания.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв.П., пълномощник на Н. Д. Н., с който жалбата е оспорена като неоснователна. Посочва се, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да се потвърди. Налице били нарушения на ЗПК, които водили до нищожност на договора. Според задължителната практика на ВКС обективизирана в Решение № 50206 от 25.11.2022 г. по гр. д. № 3578/2020 г., г. к., III г. о. всички елементи на договора следва да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12. Това гарантира, че информацията ще бъде представена прозрачно и четливо, за да бъде достъпна за потребителя и да се осуети използването на дребен шрифт, който поражда опасност важна информация относно правата и задълженията на потребителя да бъде

пропусната от него. Ако договорът за потребителски кредит е с размер на шрифта по-малък от 12, то той е недействителен на осн. чл. 22 ЗПК. На следващо място въззиваемата страна счита, че нормата на чл. 11, т. 11 ЗПК е императивна по своя характер и в този смисъл е задължително предоставянето на погасителен план. В този смисъл били директивите на ЕС и практиката на СЕС.

Моли се да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят деловодни разноски. Не са направени доказателствени искания.

По делото е депозирана частна жалба от юриск.А. пълномощник на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД против определение № 3057/03.10.2023г., по гр.д. № 1 089/2023 г., с което съдът е оставил без уважение депозираната от жалбоподателя молба по чл.248 от ГПК за изменение на решението в частта на разноските. Така постановеното решение било неправилно и незаконосъобразно. Дори в практиката си ВАС бил приел, че адвокатското възнаграждение следва да е обосновано и справедливо, като се отчита обема и сложността на извършената от адвоката дейност. В този смисъл Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения не определяла минимума на адвокатските възнаграждения, тъй като тя противоречала на по – високия по ранг Закон за адвокатурата (чл.36). Страната посочва също, че трудът на юрисконсулта бил съразмерен с този на адвоката и съответно дължимите възнаграждения би следвало да са съответни. Моли се обжалваното определение да бъде отменено и да се определят разноски на насрещната страна в размер от 100.00лв. до 360.00лв.

По делото не е депозиран отговор на частната жалба от насрещната страна.

В с.з.въззивникът редовно призован, не се явява и не се предстантвява. В писмено становище процесуалният му представител заявява, че поддържа въззивната жалба и моли да се потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски. Направено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В с.з. въззиваемата страна редовно призована не се явява. Представява се от процесуален представител адв. П., който заявява, че поддържа отговора на въззивната жалба и моли да се потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Пред настоящата инстанция не се събраха допълнителни доказателства.

Обжалваното решение е било съобщено на въззивника на 08.08.2023г. и в рамките на законоустановения четиринадесет дневен срок – на 11.08.2023г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – С. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лица с правен интерес от обжалване на съдебния акт. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

За да постанови решението си С.ският районен съд е приел, че договорът сключен между страните е недействителен поради нарушаване на изискванията на чл.10, ал.1 и чл. 11 ал.1 т. 11 и т.12 от ЗПК. В разпоредбата на чл. 22 от ЗПК е посочено, че когато не са спазени разпоредбите на ...чл.10, ал.1, чл.11 ал.1 т. – 7 – 12 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен.

В случая от данните по делото е видно, че не всички елементи от договора за кредит са били принтирани с размер на шрифта 12. По този начин едно от основните изисквания на ЗПК за действителност на договора не е изпълнено. Законодателят не е разделял отделните части на договора на главни (по отношение на които разпоредбата е задължителна) и второстепенни - по отношение, на които може да не се спази изискването за размер на шрифта, така че всички съждения в тази насока са несъстоятелни. Целта на разпоредбата на чл.10, ал.1 от ЗПК е да гарантира на всички потребители възможност, независимо от своя образователен и обществен ценз да се запознаят и разберат съдържанието на договора. В Случая това изискване не е изпълнено и като последица влече санкцията по чл.22 от ЗПК – недействителност на договора.

На следващо място следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 11 ал. 1 т. 11 предвижда, че Договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа условията за издължаване на кредита от потребителя, включително **погасителен план**, съдържащ информация за размера, броя,

периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването.

Разпоредбата на чл. 11 ал. 1 т. 12 ЗПК предвижда, че договорът следва да съдържа информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; **планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи**; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит.

В случая на ответника по иска е бил предоставен погасителен план, от който е било видно размера на получената сума, средномесечната погасителна вноска, броя на месечните плащания. От него обаче не може да се установи, какво точно включва месечната погасителна вноска – размер на главницата, на лихвата и други параметри. По този начин не е изпълнено изискването на чл. 11 ал. 1 т. 12 ЗПК и договорът се явява нищожен поради липсата на изискуемото се от закона съдържание.

Няма правна логика изискването на чл. 11 ал. 1 т. 12 ЗПК да се прилага единствено при настъпило предсрочно погасяване на главницата по даден договор, а де не се прилага при първоначалното отпускане на кредита. Тези законови изисквания целят да защитят потребителя, той да бъде напълно наясно кога и какво ще погаси.

Предвид изложеното ответникът следва да заплати единствено чистата стойност на кредита без лихви, застраховки, такси и др. Тази сума е в размер на 6274.61 лв. – частична главница и 1606.53, обезщетение за забава. Точно

тези суми са присъдени от първоинстанционния съд. Така ще бъде спазена разпоредбата на чл. 23 от ЗПК.

По отношение частната жалба за прекомерност на присъденото на ответната страна адвокатско възнаграждение, съдът намира същото за неоснователно.

На първо място следва да се посочи, че твърденията на жалбоподателя за незадължителност на разпоредбите на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения за съда е напълно лишено от основание. Действително залегналият в европейското и българско законодателство принцип е, че адвокатските възнаграждения следва да съответстват на тежестта на действителната правна и фактическа сложност по дадения казус. Жалбоподателят обаче не е този, който ще прецени, каква е действителната правна и фактическа сложност. Законодателят не му е дал тези правомощия. Разпоредбите на Наредба № 1/2004г. ЗМРАВ имат единствено ориентиращ характер. Те определят рамките, под които съдът не следва да определя дължимото адвокатско възнаграждение. Обстоятелството, че някой е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна не означава, че то действително ще бъде намалено от съда. Намалването на адвокатското възнаграждение е само правна възможност целяща избягването на злоупотреби с право. Съдът обаче извършва преценка относно дължимото възнаграждение само дотолкова, доколкото то надвишава минималния размер. Съдът не може да присъди по – малко адвокатско възнаграждение от посочения в Наредба №1/2004г. минимум, освен ако правоимащата страна не е поискала по – малко възнаграждение.

На следващо място е необходимо да се отбележи, че не напразно законодателят е предвидил различен подход при определяне на адвокатското и юрисконсултско възнаграждение. Аргументите на жалбоподателя в тази насока са обясними, но без правна тежест.

В случая пред РС са били предявени три иска, минималното адвокатско възнаграждение, по които е 2728.00лв. Съразмерно отхвърлителната част дължимото възнаграждение е в размер на 1085.00лв (при претендирани 1975.00лв). Адвокатското възнаграждение е в минимален размер и не следва да се изменя.

Тъй като правните изводи на настоящата инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Въззиваемата страна е претендирала присъждане за въззивна инстанция на адвокатско възнаграждение в размер на 700.00лева, което също е в минимален размер предвид изложените по – горе аргументи и не следва да бъде намаляно. Според изхода на процеса искането на страната следва да бъде уважено изцяло.

По тези съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение 633/28.07.2023г. по гр.д. № 1089/2023г. на С.ския районен съд.

ОСЪЖДА „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „ Д-Р Петър Дертлиев“, № 25, офис сграда „Лабиринт“, ет.2, оф.4 да заплати на Н. Д. Н., ЕГН ***** от гр. С., ул. „А.З.“№ 83 деловодни разноси за въззивна инстанция в размер на 700.00 (седемстотин) лева адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____